Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 6

19de Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Fredag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 15, 20, 25 Øre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088.

Redaktøren træffes daglig mellem 4 og 5.

Johannes Hansen

—0—

Da Korsaren kom ud hilste Johannes Hansen os velkommen. Vi vilde jo det samme som han; han kjæmpet for det samme som vi, mente han. Gud give det hadde vært saa vel. Det er snart en altfor gammel sandhed at Johannes Hansen siden Hørups tid er den eneste virkelig talentfulde journalist i Kongens Kjøbenhavn, og ingen skulde derfor være gladere end vi om han virkelig stod paa vor side.

Men han gjør det desværre ikke. I Forleden dag fortæller han os i sin avis om en samtale han har hat med en liberal bankmand. Bankmanden sier til Johannes Hansen:

— Deres idé om at pengemagten, naar den koncentreres i en verdenstrusts hænder, kan bli stifteren af den evige fred, synes mig at være riglig. Naar alle verdens kapitalister gaar i trust sammen og ordner verdensproduktionen efter menneskehedens behov, kan det nemlig ikke længer nytte hverken kejsere, konger eller republiker at henvende sig til pengemændene for at faa midler til at føre krig. For krig kan da bare bringe produktionen i uorden igen, og det er jo stik imod pengemændenes interesser.

Men ikke blot vil pengemagten, naar den blir koncentreret, endelig kunne ordne verdensproduktionen og derigjennem føre os frem til den evige fred; ogsaa arbejdernes vilkaar vil under verdenstrustens herredømme bli de gunstigst mulige. Efterhvert som pengemagten i løbet af det sidste aarhundrede er blit mer og mer koncentreret, er ogsaa arbejderne blit mer og mer fri og uafhængige, og naar pengemagten endelig engang blir helt koncentreret i en verdenstrusts hænder, da vil den gjøre arbejderne saa fri og uafhængige som de i det hele taget kan bli. Trusten kan nemlig da ligesaa lidt undvære arbejderne, som arbejderne kan undvære trusten; og dermed vil al vilkaarlighed fra trustens side være umulig, alle stridsspørgsmaal kommer da til at ordnes gjennem forhandling.

Den skammelig bagtalte kapital kan altsaa, naar den bare faar lov til at koncentrere sig i fred, føre os frem ikke blot til p o l i t i s k men ogsaa til s o c i a l fred. — og derfor finder jeg at man bør holde paa kapitalen og ikke som socialisterne prædike kapitalens afskaffelse. —

Johannes Hansen refererer disse bankmandens udtalelser, og ender med at indbyde de læsere der maatte være uenige i dem, til at komme med deres modbemærkninger. Det er jo ganske ørkesløst. Hvad socialisterne har at si til bankmandens tale ved enhver. Nemlig at de samvirkende fagforeninger akkurat ligesaa godt kan ordne produktionen som den kapitalistiske trust, kun at den da vil bli ordnet med alles, og ikke fortrinsvis med nogle faas interesser for øje. Og deri har socialisterne sikkerlig ret. Men forøvrigt er det os ganske ligegyldigt hvem af dem der har ret. Thi hvad enten produktionen ordnes ad kapitalistisk eller ad socialistisk vej, i begge tilfælde blir hver Mand tvungen til at delta i produktionen — i begge tilfælde blir menneskehedens arbejde tvangs-arbejde istedenfor frit arbejde. Og det fri arbejde, d e t er Korsarens program.

Men skal det nogensinde kunne lykkes at gjøre arbejdet frit, da maa det ske gjennem en revolution der prøver det anarkistiske princip: at la enhver ta af hoben hvad han lyster. For hver den der vil det frie arbejde og al trældoms udryddelse af verden, er denne revolution det ene fornødne. Skulde den revolution mislykkes fordi verden viser sig at være fuld af dovenlarser, da er det tidsnok bagefter at opta en diskussion om kapitalisme og socialisme.

Men den tid den sorg, og Johannes Hansen, som opfordrer til at spilde tiden med den diskussion nu istedenfor at prædike revolution, han viser derved paa det aller tydeligste at han i k k e staar paa vor side.

Han staar forresten heller ikke paa nogen af de to andre sider — og det er det triste ved Johannes Hansen. Hvis han bare vilde noget her i verden; hvis han bare stillet sig paa ét af de tre eneste standpunkter som man i det hele taget k a n staa paa, ligegyldigt paa hvilket, da vilde han ved sin journalistiske virksomhed kunnet rejse sig en mindesten som faa før ham. Men hvad der ialfald hidtil har manglet ham, det er et fast syn paa tingene, et livssyn. Ganske vist: begrebet „livssyn" lader i den grad til at være kjøbenhavnernes skræk, at en Sven Lange i fuldt alvor kan skrive til Gustav Wied: „Vogt dig at du ikke tilsidst stivner i et livssyn — som jeg ved er det du hader mest af alt i verden." Men hvis De, Johannes Hansen, ikke alligevel lægger Dem til et livssyn, da kommer hele Deres virksomhed til at gaa i graven med Dem. Og det er De virkelig for god til. Med Deres talent burde man sætte mærke i sit lands historie.

Hans Jæger.

Vi vil —

—0—

IV

Det sociale Spørgsmaal

—

Forfalskningen er den, at det sociale Spørgsmaal er bleven gjort til en Lønkamp, som aldrig bringer større Forbrugsevne, og til en Politik, som aldrig kommer ud over den gamle Ramme. Arbejderne holdes nede paa standard of life, det lige nødvendige til Livets Bevaring, og Politikerne holder sig paa Maatten, som Bourgeoisiet har lagt ud: man bedes tørre Fødderne godt. Den ene Part gaar i Træsko til Fabriken, den anden Part i Laksko til Hoffet.

U f o r f a l s k e t er det s o c i a l e S p ø r g s m a a l e n s b e t y d e n d e m e d d e n s o c i a l e R e v o l u t i o n. Det gælder om at komme over i et helt nyt Samfund, hvor Pengene er afskaffede, og følgelig ingen mere arbejder for Løn; hvor Autoritet er afskaffet, og følgelig ingen kravler til Vejrs, for der er ikke længer noget oppe og nede.

Inden vi viser, at dette er lige saa t æ n k e l i g t som det nuværende Pengeslaveri vilde være u t æ n k e l i g t for os alle, naar vi ikke netop var fødte midt i det, maa vi advare mod den mosgroede Løgn, at det sociale Spørgsmaal udelukkende er et Spørgsmaal om Mad til alle. Det er det lige saa lidt, som Mennesket udelukkende er Mave.

Nej, her lides af enhver, som paa en af de tusinde Maader er underkastet Tvang og derved Savn af Frihed. Med et Billede kan det udtrykkes saaledes, at Socialisten ser Arbejdsgivere overalt, Mennesker der bestemmer, hvad andre Mennesker skal tænke, tro og gøre. Literaturen staar under Lovene om Trykkefrihed — Love om Frihed, hvilket Vaas! Kunsten maa rette sig efter Banemoralen. Pressen har ogsaa sit Politi, sine Tyranner. Selv den misundte Kapitalist kan ikke røre sig frit, han lever i en evig Krig med andre Kapitalister, og for at holde sig oven paa i Staten, maa han tvinge sin Samvittighed ind under alle Statens grimme Vedtægter. En Urtekræmmer maa glæde sig i sin Sjæl, naar det gaar Konkurrenten ovre paa det andet Hjørne rigtig daarligt. En Embedsmand kommer kun videre, naar han i det mindste lader som om han har den rette Tro. Familielivet har ogsaa sine Tvangslove, som de fleste Mennesker kun bøjer sig for af Opdragelse. Og Soldaten, Typen paa Pligtopfyldelse, er det nedrigste Eksempel af dem alle paa, hvordan man kan triumfere over det oprindeligt gode, det af Naturen medfødte i os. Alle Vegne kvæles der Tanker og Handlinger, alle Vegne befaler nogle, andre adlyder. De rige regerer de fattige, Rigsdagsmændene Vælgerne, Præsterne de Troende, Mestrene Arbejderne, Officererne de Menige

Og Staten med dens hundrede Institutioner og endnu flere Fordomme regerer over alle. Den fører et uhyre fordummende og tidsspildende Dobbeltbogholderi over, hvad hver Borger foretaget sig, og der skrives stadig nye Love om, hvad der er forbudt. Resultatet er, at ingen faar, hvad der tilkommer ham af Liv og Frihed, hverken Rig eller Fattig, ingen har Interesse fælles med sin Næste, i n g e n e r l y k k e l i g.

Ja, saa haabløst langt nede er vi, at snart heller ingen tror paa Muligheden af at være lykkelig. Mennesket er fortabt allerede her, og i Tilgift de fleste ogsaa hisset.

Staten, den fuldkomne Tvangsorganisation af alle Ting, har altsaa givet til Resultat: d e n f u l d k o m n e U o r d e n, i n g e n t i l f r e d s e.

Her melder Socialismen sig med sin L ø s n i n g: Prøv en G a n g d e t e n e s t e, d e r a l d r i g e r b l e v e n p r ø v e t, f u l d m e n n e s k e l i g F r i h e d. Den fuldkomne Frihed er den fuldkomne Orden.

Naturligvis, Folk smiler. Fuldkommen Frihed? Ha, ha!

Oh, Taaber, I som selv hver Dag græder i Jeres Hjærter under den fuldkomne Tvang!

D. J.

(Fortsættes.)

Arbejderne og Margarine-Svindelen

Hvem er Forræderne?

—

Fra Formanden for „Det nye Arbejdsmands-Forbund har vi modtaget følgende:

Tænkte vi det ikke nok, vi blev gjort til Kapitalisternes haandgangne Mænd, til deres Allierede, til nogle Judas'er, der falder deres Kammerater i Ryggen, og meget andet af samme Tønde. Det var Svaret vi fik, og det var Svaret vi havde ventet, men det blev ikke nogen Overraskelse for os. Saaledes besvarer altsaa Hovedbestyrelsen for „Dansk Arbejdsmandsforbund" Spørgsmaalet om, h v o r m a n g e P e n g e a f F o r b u n d e t s, d e r e r a n b r a g t i S v e n d b o r g M a r g a r i n e f a b r i k !

Hvor mange, mange Gange har de Herrer ikke besvaret selv den mest berettigede Kritik af deres Handlinger paa samme skamløse Maade. Tillader man sig at have en anden Mening om Tingene end de Ledende, ja saa vil man undergrave dem, saa gaar man Kapitalisternes Ærinde, og den naive Hob gentager det samme, men hvor længe? Den naive Hob! Vi har benyttet dette Udtryk med Vilje, fordi hele Svendborg Affæren er d e n m e s t n e d e r d r æ g t i g e S p e k u l a t i o n i N a i v i t e t e n, vi nogensinde har set. —

Arbejdsmændenes Fagblad for Februar vænger os i den Grad til, saa det overtræffer vore dristigste Forventninger. Vi spolerer vore Kammeraters Lønkrav, vi marcherer op Arm i Arm med hele Landets Kapitalistpresse, vi gør en Judasgerning, vi trøster Højrebladenes Journalister, og undertegnede udleverer Svendborg Margarinefabriks Regnskab til Modstanderpressen*) o. s. v. Mindre kan altsaa ikke gøre det, og Grunden til denne Sjylle er ene og alene den, at vi krævede Regnskab; det er hele vor Forbrydelse. Forbrydelse og Straf staar her ikke i noget passende Forhold til hinanden, men Metoden er gammelkendt; enhver, der mukker, skal slaas ned, og Vor Herre skal vide, Herrer er ikke kræsne i Valget af Midler.

Hvad er vel lettere end at svine en Del Mennesker til gennem et Fagblad, som kommer alle Forbundets Medlemmer i Hænde, og hvor de Angrebne ikke kan faa Lov at forsvare sig? Og naar saa samtidig de samme Mænd gør alt for at spærre de overfaldne Adgang til Forsvar gennem den Presse, der er alle Arbejderes Organ, Partipressen, og endog søger at angribe os derigennem, og saa vi, de overfaldne, tvinges til at gaa til den Presse, som viser os den Velvilie, at aabne os Adgang til Forsvar, og vi forsvarer os derigennem i en Strid, som intet har med Politik at gøre, og saa vore Standsfæller raaber Forrædere efter os, — maa vi saa spørge: er det Socialisme, er det Frihed, er det Lighed eller er det Broderskab?

Nej, de der handler saaledes, har ikke Ret til at kalde sig Socialdemokrater; de er reaktionære, ja endog noget værre end det, de er langt værre end de Kapitalister, som de beskylder os for at tjene.

Vi har meddelt Kapitalistbladene en hel Mængde Tal, siger Fagbladet videre, som om Kapitalisterne ikke vidste Besked om Affæren, længe før nogen Arbejder vidste noget derom. Tror de Herrer da, at vi er stærblinde, og tror de, at noget fornuftigt Menneske vil tro, at Fabrikens Kreditorer, Leverandører og Generalagenter ikke vidste Besked?

Jo, i de Kredse kendtes Sagen langt bedre end blandt Arbejdsmændene. Kapitalisterne har længe vidst alt det, vi andre ikke maa vide; giv dem derfor en ordentlig Omgang i Fagbladet, slaa dem i Kuld og Køn med „Det ny Arbejdsmands-Forbund", og prøv saa paa, om Vekselgæld lader sig betale med en Bunke Grovheder. Det er jo den Valuta, der bydes os som Erstatning for de mange tusinde Kroner af vore Penge, der er forsvundne i Margarinefabrikens umættelige Gab.

Fagbladet fortæller: „Da vi i Oktober, under Hensyn til de truende Konflikter ,udskrev et Ekstrakontingent paa 4 Kr. pr. Medlem". Her søger man altsaa klart og tydeligt at bibringe Medlemmerne den Opfattelse, at Paaligningen var en Følge af de truende Konflikter; igen en Appel til Naiviteten. Hvilke Konflikter truede? Støberiarbejdsmændenes? Deres Overenskomst udløb den 1. Febr. i Aar; men gik da ikke Hovedbestyrelsen i 1905 ind paa Arbejdsgivernes Fordringer om at vente til 1. Februar 1907? Jo, saamænd gjorde de saa, og nu har vi snart 1. April, og Støberiarbejdsmændene har snart i 2 Maaneder arbejdet uden Overenskomst, saa Konflikten synes ikke at være saa truende, især naar man har med saa taalmodige Mennesker som Støberiarbejdsmændene at gøre; thi de har til Dato ladet dem nøje med, at deres Arbejdsgivere en Gang imellem bliver skældt ud i en Avisartikel, og til dette behøves der dog vel ikke 4 Kr. pr. Medlem.

Jord- og Betonarbejdernes Overenskomst løber ud 1. April; men den overmaade gode Forstaaelse, der siden Paaligningen ha

*) Se den efterfølgende Erklæring. Red.

hersker mellem Hovedbestyrelsen og Jord- og Betonarbejdernes Ledelse, er det nok en Garanti for, at en Konflikt kan undgaas; der er slet ingen Fare, ikke den mindste. Lyngsie har ved mange Lejligheder sagt: „Ikke en eneste Strejke er tabt i vort Forbund af Mangel paa Støtte", og deri har han maaske Ret; men naar han nu gennem mange Aars Erfaring kender sine Medlemmers Offervillighed, og naar han saa tillige — efter hvad hans eget Regnskab udviste — paa daværende Tidspunkt havde en Kassebeholdning paa over 150,000 Kr., hvorfor saa denne Ekstrapaaligning? Undskyld os, vi tror hverken paa den angivne Grund til Paaligningen eller paa den angivne Kassebeholdning, og hvis det ønskes, skal vi føre gode Beviser for vor Tvivl.

Vi har angrebet „Dansk Arbejdsmands-Forbund", paastaas der; — aldrig! Vi har angrebet Forbundets Ledelse, og det med Rette; men Ledelsen er saa tilbøjelig til at forveksle dem selv med Forbundet; deraf Misforstaaelsen. Vi vil sprænge Forbundet til Glæde for Kapitalisterne; — igen en Forveksling. Nej, vi vil have Forbundsledelsen til at lægge Kortene paa Bordet; vi vil have Ret til at kræve dem til Regnskab for de Penge, vi har været med til at betro dem til Forvaltning, og dette Krav skal — selv om Forrædernavnet nok saa til slynges os i Ansigtet — blive holdt frem for Hovedbestyrelsen, indtil det sker Fyldest.

Hvem er Forræder, enten den, der gennem mange Aar fører den Organisation bag Lyset, hvis valgte Tillidsmand han er, eller den, der søger at skaffe Klarhed?

Hvem er Forræder, enten den, der ved forvanskede Kendsgerninger søger at give et andet Billede af Forholdene end det virkelige, eller den der oplyser Medlemmerne om de virkelige Forhold?

Hvem er Forræder, enten den der hverken bryder sig om Kongresbeslutninger eller Lovbestemmelser, men paa Trods af begge Dele anvender Forbundets Penge efter Forgodtbefindende, eller den der protesterer mod sligt?

Alle I, vore gamle Kammerater i „Dansk Arbejdsmands-Forbund", beder vi besvare disse tre Spørgsmaal, og vi spørger Eder videre: hvem skal bære Forrædernavnet, enten dem der har udslynget det, eller dem det er slynget efter? Vi skal love Eder, at I skal nok faa Klarhed; vi har ikke sagt vort sidste Ord i denne Sag.

V. Poulsen.

Erklæring

—

Hr. J. J. Ipsen!

I Anledning af Artiklen „Margarine-Regnskabet" i Korsaren af 15. Marts, hvis Redaktionsanmærkning slutter med Anmodning om Tilladelse til at offentliggøre vedkommendes Navn, — som har givet Dem Afsløringen af Svendborg Margarinefabriks „Regnskab", — er Tilladelse hermed givet. Jeg gør det saa meget mere, som jeg tror, at dette „Regnskab" er og vil blive diskuteret indenfor Arbejdsmænds-Organisationerne nu og i den nærmeste Fremtid som noget af det utroligste, der kan bydes Arbejderne af deres egne „Tillidsmænd".

Naar der skulde spørges, hvilken Ret jeg har haft til at blande mig i dette „Regnskab", da stod jeg som Medlem af „Dansk Arbmd. Forbund", og skulde som saadan have været et af Ofrene til de 4 Kr., som Medlemmerne — Arbejderne — skulde „bløde" for, men som resulterede i Nægtelse og Dannelse af „Det ny Arbejdsmands-Forbund".

p. t. Slagelse, den 17. Marts 07.

H. P. Green.

Revolutionære Danskere

—o—

Da Valgstatistiken for sidste Folketingsvalg blev opgjort og det viste sig, at Socialdemokraterne havde sat 24 Mænd ind i Tinget, gik man — med Fryd eller Forfærdelse, efter Sindelaget — over hele Linjen ud fra, at her var 70,000 radikale Vælgere i Landet. Det var i Sandhed en billig Formening. Gud véd, hvordan danske Hjærner kan være indrettede, siden en saa utovlig, naiv Slutning kan deduceres ud af et saa viterligt godmodigt Fænomen som den danske Socialisme.

Det er en horribel Fejltagelse, som snart burde være mosgroet nok til at forsvinde, den, at Arbejdermassen er revolutionær eller endog blot radikal. Massen er overhovedet aldrig revolutionær. Den kan ved en mere eller mindre vanvittig Politik fra de besiddende Samfundsklassers Side drives til fortvivlede Gerninger. Det er det hele. Normalt er Massen stokkonservativ. Den lider ligefrem af Had til alt nyt, Misoneisme, som Fænomenet i nyere Tid er blevet benævnt af Videnskabsmænd, det tager Tingene rent patologisk som en organisk Strukturfejl — ved Hjærnen, eller hvor det nu er det sidder.

Men det danske Socialdemokrati er et radikalt Parti, og 70,000 danske Vælgere har stemt for Socialdemokratiet, tror enfoldige Danskere. O sancta simplicitas danicorum! Det danske Socialdemokrati er et Generalsnyderi. Det er Sagen. Med en berømt Vending: Da ligt der Hund begraben. Men nu er der nogle, som agter at grave den Hund op. Og her er et Spadestik: Siden den allerførste Forsøgstid har de danske Socialdemokrater ikke agiteret med Socialismens Program. De har ikke agiteret med nogetsomhelst Program overhovedet. De har gaaet og fedtet med Valgretsspørgsmaal og Folkepensioner, Skattereformer og „human Omsorg for syge og gamle" og lignende pauvre og latterlige Tyvekoster fra Reformvenstres Humbugsbod. Dette offentlige Faktum, denne Landevejssandhed har danske Vælgere svært Sekel uden at mere end én, eller højst to, af hvert Hundrede har snublet over den. Det er godt gjort af danske Træskol

Under Valgkampagnen i Fjor Sommer befandt jeg mig i Jylland og iagttog paa nært Hold Partiets Bondetaktik. Jeg lyttede, forsikrer jeg, med stive Øren efter en Ytring, en eneste Bevægelse, der kunde tilkendegive, at jeg befandt mig overfor en Socialist, naar en foregiven saadan stod og fægtede mod en gammel Venstremølle. Ikke et Ord! Jeg skal være en Løgner i al Evighed, om jeg hørte én Sætning af, hvad man i enkleste Forstand forstaar ved Socialisme. Ikke en Nævepels af et Menneske, end sige da en enfoldig Bondemand, kunde have fundet ud af disse Socialistkandidater, at de betegnede noget væsensforskelligt fra en Byriel-Jensen eller en anden af de gamle sprukne Reformkrukker, de dundrede saa vældig løs paa. Oh, ho! maatte jeg tænke: Paa den Maade er det altsaa gaaet til. Paa den Maade har det danske Socialdemokrati stablet 70,000 „radikale" Vælgere paa Benene — 70,000 Mænd, som ikke kender Forskel paa Højre og Venstre, og mange er rene Dyr! Det er Sandheden, ja.

Og deraf kan der trækkes en interessant Konsekvens: Med en Vælgerbefolkning (af Naturen urkonservativ), der paa denne Maade er løjet sammen paa Stumperne af et Program, hvis Hovedpunkter er problematiske for selve Førerne, er det en aabenbar Umulighed at foretage sig nogetsomhelst radikalt Selv om Førerne havde sligt i Sinde, hvad ingen mistænker dem for. De er lovlig undskyldte. De har løjet hele den danske Arbejderbevægelse ind i et Dødvande, som de ikke selv magter at skylle den en Tomme ud af igen. Det skal der andre Vinde til. Og de Vinde kommer — vi skulde vel endnu være Folk nok her i Landet til at faa en håvareret Skude flot. Men det maa være ærlig Blæst. Det er nødvendigt, at enhver faar vide, hvor vi sejler hen nu. Thi den Dag, vi atter faar Fart i Færgen, lader vi os ikke sejle paa Grund igen af gamle snydelystne Skippere — vel?

Alf Ingebrekt.

Forbrydelse og Straf

—o—

Tilegnet de „frisindede" Juelster

Han hedder Carl og er en Slodder; hans Kæreste hedder Caroline, og de har en lille Pige, som hedder Stella. Caroline skurer Trapper, Carl sjover, som han bedst kan, de har tidt ikke Salt til et Æg, men det gaar saa slideligt paa femte Aar.

I denne Tid er det Smalhans. Carl tør ikke komme paa Toldboden og heller ikke paa Torvene, han lister langs med Husrækken og gaar i en stor Bue uden om Betjentene paa Gaden eller smutter ind i en Port — Politiet er efter ham.

Carl har nemlig en Dreng med en Enke og en anden med en Sypige. Det er 84 Kr. om Halvaaret, og Carl kan ikke betale Alimentationen.

Kommunen betaler baade Enken og Sypigen deres „Tilgodehavende", 42 Kr. pr. Snude.

Men en af Dagene bliver Carl alligevel nappet af Lovens Haandhævere, det er han bleven baade Sommer og Vinter i de sidste syv Aar.

Saa anbringes han paa Statens Bekostning i en Celle paa Vestre Fængsel i fjorten Dage. Bekostningen er for Resten ikke stor, han faar kun Vand og Brød og Husly . . .

Men naar han kommer ud, er han syg, maa ligge i otte Dage, uarbejdsdygtig, fordi han har gjort, hvad han har kunnet, for Afkommet — det er jo en drøj Cur.

Carl har vænnet sig til Rumlen, skønt han trækker det ud saa længe som muligt; han véd, at han aldrig vil naa til at kunne betale.

Men han sætter sit Helbred til, fordi han har begaaet den Forbrydelse — at sætte Børn i Verden.

Derfor maa han lide den Straf — at nyde det sundhedsfarlige Vand og Brød.

Og Caroline og lille Stella —?

Jens Pedersen.

Miraklet i Rømersgade

—o—

I Folketinget mindede P. Knudsen forleden om den store Flæskeindsamling til de Fattige i Vinteren 1885—86, da Landboerne kom de københavnske Arbejdere saa smukt til Hjælp.

P. Knudsen glemte blot en Ting. Han glemte at oplyse, at Indsamlingen af Penge og Fødevarer efterlod Spor ogsaa paa de socialdemokratiske Politikeres Maver, som allerede den Gang var begyndt at antage Rundbuestilen. Det gik saaledes til.

Da de Fattige var nogenlunde mættede, opdagede man, at der var bleven ikke saa faa Kurvefulde tilbage. Og se, der var nok til at bespise alle Førerne med. Der var sket et moderne Mirakel. Men vi skal ikke tale i Billeder; det forholdt sig simpelt hen saaledes, at Landboernes og de københavnske Fagforeningers Pengegaver ikke var opbrugte.

Saa lod P. Knudsen og de andre — vi gider ikke nævne flere Navne —, saa lod de lave Guldmedaljoner for Resten af Pengene. Paa hver Medaljon sattes Indskriften: „Fra taknemmelige Fattige i Vinteren 1885—86", eller noget ganske lignende, og Medaljonerne hæftedes ved de Herrers Urkæder, over Maver der allerede svulmede af Ære og Velvære.

Men paa denne vidunderlige Maade gik det til, da Social-Demokraten bespiste de 10,000 Fattige i Rømersgade.

Rosseau.

Social-Demokraten og Borgervalgene

—o—

Udvalgsformand Olsens Erklæring

—

Social-Demokraten skrev i Lørdags om Kandidaterne, der var opstillede i Brønshøj, at det var Foreningerne i dette Distrikt, der ønskede Snedker A. Lorenzen og Skræder L. C. Nielsen valgte. At der blandt Beboerne i dette store Distrikt var Stemning for at faa de to afgaaende Repræsentanter, Gartner Niels Møller og Købmand L. Rasmussen, genvalgte, erklærede Social-Demokraten var Løgn.

For at faa Klarhed i denne Sag har vi henvendt os til Malermester Olsen, der er Formand i det Udvalg, som arbejder for at faa de to gamle Repræsentanter genvalgte. Hr. Olsen, hvem vi træffer i Hjemmet ude i Brønshøj, indvilliger straks i at give os alle ønskede Oplysninger, da han hører, at det er til Korsaren.

— Jeg skal sige Dem, begynder Hr. Olsen, jeg er en af de gamle Socialdemokrater, der har været med, da Bevægelsen begyndte herhjemme, fra Internationales Dage. Derfor føler jeg det nu som et Væselspark, at Socialdemokratisk Forbund opstiller Kandidater, der er imod vort Ønske; og værre bliver det, naar Social-Demokraten trods bedre Vidende fremstiller Sagen paa en Maade, der er grundfalsk.

Allerede den 6. Februar blev der paa et Fællesmøde, vi havde i Brønshøj Kro, vedtaget at nedsætte et Udvalg; det kom til at bestaa af Mænd tilhørende alle politiske Farver. Dette Udvalg, som jeg blev valgt til Formand for, fik til Opgave at arbejde for at faa de to Repræsentanter, vi nu har, genindsatte i Borgerrepræsentationen. Kommunen har nemlig kun Grund til at være tilfreds med deres Arbejde. Den 26. Februar henvendte Handelsgartner O. Trier, Vanløse, Torvecassistent Hansen, Utterslev, og jeg os til Hr. P. Knudsen og gav ham Meddelelse om, at vi ønskede at beholde de to gamle Repræsentanter. Den samme Meddelelse gav vi Fabrikant Leerbech den 27. Febr. Baade Leerbech og P. Knudsen svarede os, at der endnu slet ikke var vedtaget, hvilke Kandidater der skulde paa Listen.

Saa den 10. Marts skrev P. Knudsen til os, at han ikke saa sig i Stand til at tage Hensyn til vore Ønsker om at faa de gamle Repræsentanter opstillede. Den 15. sendte vi saa et 3 Mands Udvalg til Social-Demokraten med en Erklæring, som vi ønskede optaget i Bladet, og som gik ud paa, at Gartner Niels Møller og Købmand Rasmussen var villige til at modtage Genvalg, efter at de havde modtaget en Opfordring, der var underskrevet af 800 Vælgere af alle politiske Afskygninger. Denne Erklæring nægtede Social-Demokraten at optage.

Om de nye Mænd, der er opstillet af et Mindretal og sanktioneret af Forbundet, skal jeg sige, at jeg kender dem personligt, det er bravsk Mænd begge to, men da de aldrig har vist nogen særlig Interesse for vort offentlige Liv, er der ingen Mening i, at Kommunen skal være Prøveklud for dem.

Det var, hvad den gamle Veteran havde at berette om Forholdene, som han er saa godt kendt med. Skulde her tilføjes noget, maa det være dette: Hr. Olsen nævnes med Agtelse af de Mænd, der kender ham og har arbejdet sammen med ham igennem Aarene. Han er en retlinet Karakter, siger de.

Reporter.

Dagbogen

—o—

Ungsocialisterne.

Efter Indbydelse har Redaktør Ipsen lovet at tale i Mutergade 3 Onsdag Aften Kl. 8½ om Arbejderbevægelsen i Frankrig.

Benologi.

Frederikssund, 18. Marts. (R. B.) Hos J. Mortensen i Stenløse ved Frederikssundbanen har man i Fredags ved Jordgravning fundet 4 Menneskeskeletter i en fælles Grav; de to laa med Ansigtet nedad, og det ene menes at være af et Barn. Paa de tre er Kranierne vel bevarede, medens Barnehovedet er ret defekt.

Skeletterne har sikkert ligget mange Aar i Jorden. I Eftermiddag er Distriktslægen afrejst til Stenløse for at undersøge Fundet.

Det skal nok hjælpe.

Benene er nu bleven emballerede. Et nyt Telegram melder:

Af de fire i Stenløse fundne Skeletter laa to ovenpaa hinanden, saa at det kunde se ud, som om de var begravede paa forskellige Tidspunkter. Det ene synes at være af en ganske ung Pige eller et Barn, de tre andre af store stærke Mennesker, af hvilke det ene muligvis har været en Kvinde. Jorden, hvori de laa, var ikke haard, hvilket kunde tyde paa, at de kun i faa Aar har ligget begravede dér, og Rygtet udpeger allerede en tidligere Ejer, en berygtet københavnsk Fæstemand, som skyldig i disse Menneskers Død.

Politiet og Distriktslægen var i Eftermiddag ude paa Stedet, hvor Skeletterne var fundne, og fik dem samlede i et Par Kasser. De vil nu blive undersøgte i København, for at det kan blive konstateret, hvor længe de har ligget i Jorden.

Hvor?

Hvor er der viljer, der vil?
Og had, der hader?
— Brandes er gammel,
og kævlet kævler imod hans
kæmpeånd.
Hvor er der håb, der håber?
Tro, der tror?
— Glæde, der sorgløst lér,
og sorg, der trøsteløst græder? . .

Skal vi aldrig igen
høre de store stormes stemmer?
Høre de stærke tungers rensende
røster?

Hvor er der viljer, der søndrer
og brænder, som ild, der ildner?

P. H.

Bigami og Idioti

—o—

Guds Veje er som bekendt uransagelige; det samme maa vi sige om vor velvise Øvrighed, som jo forresten ogsaa skal være indsat af Gud.

Nu har man i det gamle Testamente Eksempler i Dusinvis paa, hvorledes Guds Udvalgte tager baade to og tre Pigebørn til Ægte, uden at Vorherre gør det mindste Vrøvl, og saa sidder Øvrigheden ovre i Aarhus og dømmer en Mand til to Aars Forbedringshus for Bigami, blot fordi de mener, at samme Gud ellers let kan blive ond.

Skroget var bleven udvist af Tyskland, hvor han var gift, og da Madammen ikke vilde følge med i Landflygtighed, tog han sig en ny her. Det var naturligvis dumt gjort; han maatte jo vide, at vi lever i et Land, hvor Galskaben er sat i Højsædet, og han havde vel heller ikke absolut behøvet Præstens Velsignelse for at komme i Brudeseng. Men fordi en Mand er dum, er der da ingen Grund til at spærre ham inde; vi har jo blandt vore allerøverste Samfundsstøtter mange, der lider af samme Skavank, og da det jo er Vorherre selv, der har givet dem Forstanden, maa de jo finde sig i at høste, som han saaede. Det er god, gammel Bibellogik.

I det sekstende Aarhundrede brugte man som bekendt at brænde dem paa Baalet, som paa en eller anden Maade lagde sig ud med Gud. Det var ikke fordi Ondskaben var mere raffineret den Gang end nu, men kun fordi man frygtede, at samme Gud ellers vilde lade sin Vrede gaa ud over det ganske Folk, og det turde man ikke riskere. Religionen havde gjort Folk til Idioter. Den „algode Gud" stod endnu paa et ret primitivt Standpunkt,

det var en temmelig umoralsk Herre som var udstyret med omtrent samme Laster som Menneskene selv. Nu om Stunder har Vorherre jo forbedret sig lidt; det vil sige, at Menneskene har repareret paa ham hist og her, og ingen tror mere paa, at han virkelig skulde være saa hævngerrig, at han vilde forlange en Mand sat to Aar i Spjældet, blot fordi han har taget sig en Kone mere, end anden Del af Bibelen foreskriver, særlig ikke naar det er tilladt efter første Del, som jo dog er den ægte, gamle, uforfalskede.

Men netop fordi man ikke mere tror paa de Loves Retfærdighed, efter hvilke man dømmer, netop derfor bliver det paa en Gang baade latterligt, brutalt og raat, naar man alligevel benytter dem. De fleste ved jo godt, at det hverken skader jordiske eller himmelske Magter, om et Menneske tager sig en Kone mere eller mindre, og ethvert fornuftigt Menneske maa give mig Medhold i, at det er aldeles fjendsk vagt med disse idelige Bigamidomme.

Alligevel venter jeg ikke at faa dem afskaffet i nogen nær Fremtid, thi det er jo ikke et Nummer, der kan laves Valgflæsk paa; og uden det er der ingen af de Herrer Rigsdagsmænd, der gider have med det at gøre. Men jeg vil anbefale Folk at lade helt være med at benytte Præster eller Borgmestre som Mellemmænd, naar de skal giftes; saa kan de tage ligesaa mange Piger til ægte, det skal være, uden at hverken Øvrigheden eller Vorherre føler sig forarget.

Sophus Rasmussen.

Udenvælts

—o—

Lærd Forklaring

Paris, 18. Marts. (R. B.) En eiendommelig Opfattelse af Aarsagen til Katastrofen paa „Jéna" har den franske Lærde Naudin, der et Autoritet paa Gnisttelegrafiens Omraade, fremsat.

Den Dag Katastrofen fandt Sted, iagttog Naudin paa sit Gnistapparat i Laboratoriet meget stærke Herz'ske Bølger, med hvilke man arbejdede den Dag. Disse Herz'ske Bølger anser Naudin for ganske ufarlige for Skibe i rum Sø, fordi Strømmens Tilbageledning sker gennem Vandet. Men paa Skibe, der ligger i Dok og et forsynede med Gnisttelegraf, kan disse Bølger samle sig og virke opløsende paa kemiske Stoffer og paa Krudtmagasiner. At man ved Hjælp af de Herz'ske Bølger kan antænde Krudt i lukkede Kasser, er let at paavise ad eksperimental Vej.

Drabsforsøg i Lyngby

—o—

Lyngby, 18 Marts. (R. B.) Jaftes ved Spisetiden overfaldt Negeren Joseph Williams, der arbejder paa Teglgaarden ved Lyngby, Tjenestekarl Niels Pedersen fra Stenderødsgaarden. Niels Pedersen spadserede paa Jægersborgvej med en Pige, og uden at han anede noget, kom Negeren bagfra og slog ham med en Økse i Hovedet.

Den Overfaldne blev bragt til Lyngby Sygehus, hvor han blev forbunden. Han har dog i Dag kunnet afgive Forklaring til Retten. Negeren er, efter at have tilstaaet, ført til København som Arrestant.

Regimentets sidste Mand

(1759—1763)

—o—

Det mærkedes, at Krigen var ved at dø hen, men det franske Folk sloges endnu, syg paa Soldater og Penge. Ludvig den Femtendes Frille, Markisen af Pompadour holdt hver Dag fra sit Sovekammer Krigen paa Benene, kælede for den, smed med Sabler, Geværer, Heste, Mennesker og drev alt dette afsted over den tyske Grænse, imod Kanonilden, som et Genfærd af den store Nation.

Tre Damers Krig! Tre hadefulde Kvinder havde forenet sig imod den prøjsiske Koloss: Markisen af Pompadour, Kejserinden af Østrig og Katharina af Rusland. Men Østrigerindens Død gjorde det af med Fornøjelsen. Farvel, Hævn! Markisen græd. Ludvig den Femtende trak paa Skuldrene, — alt Haab om Erobringer maatte opgives, og fra Prøjsen blev der udstrakt en tung Næve med ydmygende Fredsbetingelser.

Marskal d'Estrées begav sig paa Hjemvejen til Frankrig; det var bleven bestemt paa Slottet i Versailles at kalde 51 Batailloner og 47 Eskadroner tilbage og indskrænke Styrken i Tyskland til 90,000 Mand. I tre Kolonner gik Soldaterne over Rhinen, tavse, lidende og blødende.

En Formiddag marscherede de igennem Paris, og Folket kom ud for at se dem; det var dels saarede Børn, der kom hjem. Soldaterne gik med bøjet Hoved. Nogle var indpakkede i Forbindinger, andre støttede sig opad Hestene. Folket følte sig selv saaret, men alligevel steg det: „leve Soldaterne!" for at faa dem til at se op. Men de saa ikke op.

De sagde ikke noget. De kom hjem med Armene i Bind, Fødderne forpinte, og Haaret var bleven hvidt. De, der havde været smukke, var bleven stygge, og de, der var rejst stygge i Krigen kom fæle tilbage. Folket kendte dem knap igen. „De er klædte som vore Soldater," sagde man, „men de ser snarere ud som Fanger." Og da de var marscherede forbi, gik Folket hver til sit.

Regimenterne stoppede op ved Versailles, hvor Kongen havde beordret dem hen for at holde Revy. I Versailles som i Paris saa man forbavset paa dem. Hvor de er bleven blege! Og de, de opstillede sig i Slaglinie langs Alleen op til Slottet med Generalstaben forrest. Det var en Morgen.

Saa gik der Bud op til Kongen, at Regimenterne ventede ham. Hoffet var allerede ankommen i Vogne, og en Mængde Mennesker stimlede sammen omkring Tropperne. Kongen sagde: „Send Bud til Markisen; de Karle der nede maa interessere hende, thi det var en Smule for hendes Skyld, at de sloges . . ." Og hjulpet af sine Adelsmænd, endnu træt af Aftensmaden fra den foregaaende Aften, lod Kongen sig langsomt klæde paa.

Imidlertid havde Tropperne faaet Ordre til at gøre sig parate; Officererne inspicerede deres Regimenter. Det gik stille for sig. Infanteristerne bandt Sløjfen paa deres Haarpisk, børstede deres Bjørneskindshuer, tørrede deres Støvler eller deres Øjne. Kavalleristerne gned deres blodstænkede Heste, pudsede Remmene, og Husarerne rettede Busken paa deres Sjakoer. En og anden Officer trak sit Haandspejl frem og saa med Forfærdelse, hvor daarlig hans Ansigtsfarve var, andre prøvede paa at pudre sig. Men alt gik træt og som i Trang til en Søvn uden Drømme, uden Erindringer, — det var ikke de brogede, livlige Soldater fra Afmarschens Dage, det var deres Gengangere, Ruiner, over hvilke vissen Vedbend havde spundet et Ligklæde.

— Giv Agt!

Trommerne hvirvlede. Rytterie steg til Hest, Fodfolket greb Geværerne, og Officererne gik langs Geledderne med deres Stok i Haanden for at bringe dem i ret Linie. Alt blev stille, selv Tilskuerne . . .

Og Kongen kom.

Han kom alene, spinkel og fin, og ti Skridt bagefter ham fulgte Hoffets Damer. Da han var naaet frem i Alleen, hilste han med Hatten sine saarede Regimenter, med høflig Majestæt, alvorlig og bleg, og bag ham gjorde Damerne en frygtsom Reverens hen imod Fanerne.

I Spidsen saas Markisen af Pompadour, smuk, sød som Sukker, Fødder som en Engel, østindisk Toilette. Men Alderen begyndte svagt at mærkes, Munden med de mange Kys at falme. Hun havde faaet Vane at bide sig i Læben, og selv i dette Øjeblik skar hun sine Tænder ind i den, — hun, Raadgiverske i et Felttog uden Sejre. Og urolig ved de mange mørke Blikke, der søgte hende, gik hun usikkert til Kongen.

— Deres Majestæt . . hviskede hun, gaa hurtig Tropperne igennem, jeg har ondt . . .

Kongen skyndte sig ligegyldig videre. Alle Faner sænkedes paa hans Vej, men intet Raab hørtes. Hans trætte Blik gled fra ubevægelige Officerer til ubevægelige Menige. Af og til sagde han med dæmpet, kvindagtig Stemme et Par Ord: „Og Fru Oberstinden, Hr. Oberst, stadig paa sine Godser? Vi maa dog se at faa hende hertil Hoffet." Han standsede foran en Kaptejn, der havde umage Støvler, én prøjsisk og én fransk. „Skødesløshed?" — „Nej, Deres Majestæt, Fattigdom." — „De er tapper, men De har en daarlig Smag," sagde Kongen. Og han gik videre, forbi Regiment efter Regiment, men paa en Gang standsede han forundret foran en enlig Soldat . . .

I to Timer havde denne Mand staaet der med Blikket mod Jorden, medens Folk lo bagved ham og raabte: „hvad bestiller Du der, gaa hen til de andre". Paa Siden af ham, til højre og til venstre, var der to tomme Pladser, hver paa tredive Alen. Han stod i Uniformsfrakke, Knæbenklæder, Gamasker, med Gevær, Tornyster og Patrontaske. Han var kommen hjem fra Krigen med det altsammen. Den trekantede Soldaterhat hang ham ned over Panden, Blikket søgte stadig Jorden . . .

Kongen gik nærmere, Mængden spilede sine Tusinder af Øjne vidt op.

— Kære Ven, hvad gør Du her?

Manden rørte sig ikke af Pletten.

Kongen gik endnu nærmere og stødte med sine Sko til Geværkolben.

Først da gjorde Soldaten en Bevægelse. Han saa paa Kongen, fra Fødderne og langsomt opad. Da han naaede det dekorerede Bryst, maa han have kendt ham, thi lidt Farve skød frem i hans Kinder, han rettede Skuldrene og raabte med hæs Stemme:

— Kongen leve!

Det var det første Bifald. Ludvig sagde trist:

— Hvad hedder Du, min Ven? Hvorfor holder Du Dig ikke i dit Regiment?

Manden blev atter sørgmodig, han saa paa den Mund, der talte til ham, saa bøjede han Hovedet. Han var død.

— Deres Majestæt . . ., hviskede Markisen. Dette døde Menneske gjorde hende bange.

— Marskal Soubise, kom her! kaldte Kongen.

Marskalen, der havde været beskæftiget med Damerne, gjorde et Par Skridt frem.

— Hvem er den Karl, som Vi finder her, alene mellem to Regimenter, og som ikke svarer, naar man taler til ham?

Marskalen skiftede Farve og svarede stammende:

— Jeg troede, at Deres Majestæt var bleven underrettet . . . at min Indberetning dateret Grünberg . . .

— Hr. Marskal, Vi har ingen Indberetning faaet fra Grünberg. Hvem er den Soldat?

Marskalen bøjede sig hen imod Kongen. Alle tav: Hoffolk, Generalstab, Ordene frøs fast med ét, — Kongen lyttede. Man saa Marskalen staa krumrygget og pege paa Manden, hviske tre Ord i Kongens Øre; formodentlig vovede han ikke at tale højt.

Kongen gav et Sæt tilbage og blev staaende bleg, med Øjnene paa Manden. Saa gjorde han en Herskerbevægelse med sin Haand, og ved Tegnet af denne Bevægelse faldt Trommerne ind, Trompeterne skingrede, Hofpersonalet veg forstyrrede fra hinanden. Markisen af Pompadour, som havde hørt Marskalens Ord, lod sig med lukkede Øjne falde bag over i Armene paa sine Damer, og tre sorte Tjenere af hendes Følge bar hende hurtigt afsted op imod Slottet, medens hun med savlende Mund vred sig i stygge nervøse Skrig. Og omkring den ubevægelige Soldat blev alt Larm og Panik; Rygtet om ham fo'r med Ørneflugt hen over Mængden, hvor Hoved ved Hoved trængte sig i Ophidselse for at se ham, staaende der mellem to Regimenter, alene, livløs, forstenet, Gevær ved Fod, uden Anelse om sin Triumf, alle Sandser indadvendte, som hørte og fornemmede han endnu derinde Slagets Brag, der havde tillaaset hans Ører. Og Folket bag ham trængte hylende paa for at naa hen til denne simple, navnløse Soldat, man sloges med Vagten, halvkvalte Kvinder hvinede, alle bølgede frem og tilbage i Raseri.

Da vendte Kongen sig som til Flugt bort fra Soldaten og ilede mod Slottet. Men i en hel Time skreg det op til ham nede fra Alleen lig paa de Dage, da Folket led Sult. Hoffet lukkede sig inde. Og Kongen lod Marskal Soubise kalde.

— Hvad skal Vi gøre for det Menneske?

— Give ham Afsked med Pension, Deres Majestæt; han er døv.

— Nej, Hr. Marskal, Vi vil, at han bliver staaende i Hæren. Der skal være de reglementerede Alen mellem ham og de andre Regimenter. Han skal, som det er hans Ret, defilere i et stort tomt Rum. Folket ser i ham en af sine egne. Vi beskæftiger Os alt for meget med uværdige Adelsmænd (Kongen saa skarpt paa Marskalen). Visse nye Ideer begynder at komme op under Vor Regering, og det er paa Tide at tænke paa de gemene Soldater. Karlen er døv og kan ikke længere gøre Tjeneste, men Vi vil, at han skal lade sig se ved Paraderne. Hvad Resten angaar, saa sørg De for, hvad han behøver. Men han skal ses og hilses af de andre Regimenter. Dette er Vor Villie. De bringer Ordren til Vor Krigsminister. Gaa saa.

Det blev gjort. Kongen vilde det saaledes.

I tre Aar blev dette døde Regiment repræsenteret af en enlig Soldat; paa Listerne var alle Navne streget over med rødt undtagen hans. I tre Aar defilerede Soldaten forbi det urolige Folk som ved sin Hjemkomst, uden Sidemænd, tavs, isoleret, alene, med Plads for et helt Regiment, hans Regiment, der i Tyskland var bleven skudt ned af 300 Kanoner. Han marscherede uden at se, uden at høre, uden at forstaa, lydig, mørk, bøjet under en tung Erindring. Og naar han kom, rullede Trommerne, Trompeterne skingrede, gamle lasede Faner kendte ham igen og hilste. I tre Aar sloges Folket i Versailles' Gader for at komme til at se ham. Men han var som død med Forsæt, som vilde han ikke høre andet end Klagerne og Taarerne fra de Døde, fra alle dem, der havde været omkring ham i Slaget, foran ham, bagved ham, ved hans Sider. I tre Aar græd Frankrig over ham, uden at han anede det. Naar ved Revyerne hans Regiment blev raabt op, mødte han, hilst med militære Æresbevisninger, og man gos ved Synet af denne Ene: Han havde to svære Skrammer paa Halsen, Øjnene var altid triste og som optagne af en fiks Ide; han bar stadig det samme Gevær, den samme Uniform uden Distinktioner, den samme trekantede Hat, Haarpisken og de gamle Sko. Man betalte ham hans Lønning, — hvad skulde

---

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—o—

Præsten: Jeg frygter for at Du har Ret. Der er Lande, hvor Bonden overlæsser sin Hustru for at skaane sin Hest, og lader sit Barn dø uden Hjælp, men henter Lægen til sin Ko.

Oru: Jeg forstaar ikke rigtig det Du der sagde; men naar Du kommer hjem til dit saa sædelige Fædreland, søg da at indføre denne Drivkraft for Ens Handlinger, og man vil da lære at sætte Pris paa det Barn, der fødes, og indse Befolkningens Betydning. Skal jeg aabenbare dig en Hemmelighed? Men vogt godt paa den! I kom hid; vi overlod Eder vore Hustruer og vore Døtre, I forbavsedes, I takkede os, saa vi maatte le af det. I takkede os, da vi lagde den største af alle Forpligtelser paa Dig og dine Ledsagere. Vi bad Dig ikke om Penge, vi styrtede os ikke over dine Handelsvarer, vi lod haant om dine Levnedsmidler, men vore Hustruer og Døtre kom til Dig for at trykke Blodet ud af dine Aarer. Naar Du drager bort, vil Du efterlade os Børn; denne Skat, som er hævet hos Dig, af dit eget Legeme, forekommer den Dig ikke lige saa værdifuld som enhver anden Skat, der paalægges? Dersom Du vil lære dens Værdi at kende, da tænk Dig, at Du endnu har to hundrede Mile Kyst at sejle forbi, og at man for hver tyve Mil paalægger Dig en lignende Skattepligt. Vi har umaadelige udyrkede Strækninger, vi mangler Hænder, og vi bad Dig om at skaffe os flere. Vi har hærgende Ulykker at raade Bod paa, og vi benyttede Dig til at hjælpe os med at udfylde den Tomhed som de har efterladt hos os. Vi har nærboende Fjender at bekæmpe, Mangel paa Krigere, og vi bad Dig om at skaffe os nogle. Vore Hustruer og vore Døtre er for talrige for vore Mænd, og vi optog Dig som Medhjælper i vore Rækker. Blandt disse Hustruer og Døtre er der nogle, af hvilke vi endnu ikke har faaet Børn, og det var dem vi først lod Eder savne. Til en stærkere Nabo skylder vi en Afgift af Mænd; Du og dine Ledsagere skal betale for os; om fem eller seks Aar vil vi sende ham Eders Sønner, dersom de er mindre værd end vore egne. Stærkere og sundere end Eder, som vi er, lagde vi dog Mærke til, at I overgik os i Forstand, og straks udtog vi nogle af vore smukkeste Hustruer og Døtre til at lade sig befrugte af en Stamme, der saaledes var bedre end vor. Det er et Forsøg, der vil kunne lykkes for os. Vi har fra Dig og dine taget det eneste der var at tage; vær vis paa, at skønt vi er Vilde, er vi dog beregnende. Drag hvorhen Du vil, og Du vil bestandig finde et Menneske, der er lige saa snild som Du selv. Han vil aldrig give Dig andet end det han ingen Brug har for, og aldrig bede Dig om andet end det, der er ham nyttigt. Dersom han byder Dig et Stykke Guld for et Stykke Jern, da kommer det af, at han ikke sætter Pris paa Guldet, men derimod paa Jernet. Men sig mig nu, hvorfor er Du ikke klædt som de andre? Hvad betyder den lange Klædning, der bedækker Dig fra Hoved til Fod, og den spidse Pose, som Du lader falde ned paa dine Skuldre eller trækker op over Ørene?

Præsten: Det kommer af, at som Du her ser mig er jeg optaget i et Selskab af Mænd, som man i mit Land kalder Munke. Det helligste af deres Løfter er ikke at røre en Kvinde og ikke avle Børn.

Oru: Hvad bestiller I da?

Præsten: Intet.

Oru: Men taaler din Øvrighed en saadan Dovenskab, den værste jeg kender?

Præsten: Ja, og den gør mere endnu, den respekterer os og skaffer os Respekt hos andre.

Oru: Min første Tanke var at Naturen, et ulykkeligt Tilfælde eller en kunstig Grusomhed havde berøvet Eder Evnen til at avle Børn, og at man af Medlidenhed foretrak at lade Eder leve fremfor at dræbe Eder. Men min Datter har fortalt mig, Munk, at Du var en Mand, en Mand saa kraftig som en Otaitier, og at hun haabede, at dine gentagne Kærtegn ikke vilde blive ufrugtbringende. Nu begriber jeg, hvorfor Du i Gaar Aftes udraabte: min Religion, min Stand! Men kan Du sige mig, hvorfor Øvrigheden begunstiger og ærer Eder?

Præsten: Jeg ved det ikke.

Oru: Du maa i det mindste vide, hvorfor Du, skønt Mand, frivillig fordømmer Dig selv til ikke at være det?

Præsten: Det vil blive for vidtløftigt og for besværligt at forklare Dig.

Oru: Men er Munken da tro imod dette Løfte om Ufrugtbarhed?

Præsten: Nej.

Oru: Jeg tænkte det nok. Har I ogsaa kvindelige Munke?

Præsten: Ja.

Oru: Og er de ligesaa ordholdende som de mandlige Munke?

Præsten: Man vogter dem bedre; de visner hen i Lidelser og omkommer af Kedsomhed.

Oru: Saaledes hævnes den Krænkelse, der tilføjes Naturen! O, hvilket slet Land! Dersom alle Ting er hos Eder som Du fortæller mig, da er I større Barbarer end vi.

— — —

Den brave Præstemand fortæller videre, at han tilbragte Resten af Dagen med at trave rundt paa Øen, besøge Hytterne, og da han havde spist til Aften, og Faderen og Moderen bad ham om at ligge hos den næstældste af deres Døtre, viste Palli sig for ham i den samme mangelfulde Paaklædning som før Thia, og at han flere Gange i Løbet af Natten udbrød: men min Religion, min Stand! Fremdeles, at den tredie Nat led han de samme Samvittighedskvaler hos Asto, den ældste Datter, og at fjerde Nat, den skænkede han af Høflighedshensyn til sin Værts Hustru.

A: Jeg kan godt lide den brave Skibspræst.

B: Ja jeg synes endnu bedre om

han med Rigdom? I Begyndelsen trængte Folk sig frem for at give ham Penge, Kvinder rakte deres Smykker hen imod ham, man maatte forbyde Folket at komme ham nær.

Og fra den Dag af blev han kun modtaget med Taarer. Ingen kom ham nær. Men i tre Aar til hans Død, gøs Folkemængden ved dette store, tomme Rum, hvori han gik som et Spøgelse. Det store, tomme Rum — jo vist var det befolket, Mand ved Mand, et usynligt Regiment, blodige Genfærd, der havde rejst sig fra deres Grave. Han slæbte dem omkring med sig, han alene dem alle. Han førte med sig alt, hvad der knyttede sig til dem af Blod, Erindring og Graad. Og derfor var denne ene Genganger det hele Regiment. Han var ikke længer en Soldat men en Kirkegaard, en Grav, hvori tolv hundrede Døde og deres Lidelser var væltede sammen. Derfor knyttede Mændene deres Hænder ved hans Komme, derfor græd Kvinderne og de Gamle, naar de saa ham. Og sørgeklædte Mødre faldt paa Knæ: thi han var deres Sønner.

Georges d'Esparbes.

Oversat af J. J.

Korsarens Central

—o—

Udgaar Anarkistbladet Skorpionen endnu? Hvor kan det faas?

Nej, det udgaar ikke mere. En Efterfølger, Anarkisten, er ogsaa ophørt.

— En Historiker. Hvis De, som De skriver, har i Sinde at gøre Studier over den ældste jødiske Indvandring i Danmark, kan De faa Vejledning paa Mosaisk Kirkegaard ved Møllegade. Men det er tvivlsomt, om De der finder gamle Grave; thi vel er Kirkegaarden anlagt 1694, men paa Grund af den ringe Plads og de forløbne Aarhundreder, er der næppe meget tilbage af de ældste Gravmærker. Begravelseskontorets Bøger maa være bedre. Ældre er kun Holmens Kirkegaard, som er fra Aaret 1666. (Garnisons fra 1711 og Assistens fra 1760).

Abonnement

paa Korsaren tegnes paa vort Ekspeditionskontor, Nørrevold 78. 5 Øre pr. Nummer, i Provinserne og Udlandet med Tillæg af Porto.

Abonnement

I Provinsen

Abonnenter, som modtager Korsaren i Korsbaand, bedes indsende for ni Numre i Marts Maaned 45 Øre plus Porto 36 Øre, i alt 81 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger, Breve osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

I Norge og Sverrig

Abonnenter bedes indsende for Marts Maaned 45 Øre plus Porto 45 Øre, i alt 90 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

Nye Abonnenter modtager alle de udkomne Numre.

Haandskomagernes Fagforening

afholder Generalforsamling Torsdagen den 21. Marts d. A. Kl. 8 Aften i Adelgade 27 v. G. (Tømrerkroen).

Obs. Kontoret er indtil videre aabent alle Onsdage og Lørdage fra Kl. 7½—9½ Aften i Vognmagergade 6, 1. Arbejdssøgende Kolleger, der tør modtage Betaling efter den ny forhøjede Priskurant, anvises Arbejde fra Kontoret.

Bestyrelsen.

Dygtige Annonceagenter

søges, men Tilbud ønskes kun fra Mænd og Kvinder, der interesserer sig for Korsaren.

Henvendelse til Korsaren, Nørrevold 78, hver Dag Kl. 4—5.

Det ny Arbejdsmandsforbund.

Alle Oplysninger om Forbundet, om dets Love, om Regler for Optagelse saavel af Foreninger som af enkelte Medlemmer faas paa følgende Steder: Forbundets Kassererkontor, Stampesgade 7, St. B. Kl. 5—7 Eftermiddag.

St. Hansgade 4, St., Telefon 16,737, hver Form. fra Kl. 9—11, og Onsdag, Fredag og Lørdag fra Kl. 6—9 Aften samt paa Forbundets Kontor Overgade o. V. 28, 2. S., Telefon 29,119y. Hver Søndag Formiddag Kl. 8—12 og foreløbig hver Aften efter Kl. 6½.

Hovedbestyrelsen.

Haandskomagernes Fagforenings

Medlemmer kan fra 15. Marts d. A. faa gode Værkstedspladser paa vort nyoprettede Fællesværksted, Holmensgade 8, 3. Sal.

Bestyrelsen.

DØDE

Den 18. Marts. Gasværksarbejder Larsens Enke Kirsten, født Hansdatter. Malersvend Herman Julius Christian Jensens Hustru Christine Marie Petrine, født Hansen. Christian Usfing. Forhv. Bryggeriarbejder Jens Thaulow Winther. Arbejdsmand Anders Martin Larsen. Enke Petrea Antomine Lind. Sognepræst Christian Cornelius Lerche Schiødte af Farum. Cand. theol. fhv. Kommunelærer Christian Peter Sofus Ebbesen. Frøken Ida Emilie Caroline Steinbach. Fhv. Ekspeditør Frederik Peter Christian Hillebrandt. Fhv. Bagersvend Johan Heinrich Theodor Albrecht. Mary Karen Sofie Jacobsen.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri,
Nørrevold 78. København K.

Otaitiernes Sæder og om Orus Tale.

A: Skønt lidt evropæisk i Faconen er den da?

B: Unægtelig.

Den skikkelige Præst beklagede sig nu over at hans Ophold paa Otaiti varede saa kort, og over det vanskelige i at lære Skik og Brug bedre at kende hos dette Folk, der er klogt nok til af sig selv at blive staaende ved Fordringerne paa det nødvendige, eller saa lykkeligt at leve under et Klima, hvis Frugtbarhed skaffer det en rigelig Fritid; fremdeles arbejdsomt nok til at have skaffet sig hvad der behøves til Livets Behov, og sorgløst nok til at dets Fred og Lykke ikke har noget at frygte af et altfor hurtigt Fremskridt i dets Oplysning og Kundskaber. Kun det som var slet efter sin Natur var ogsaa slet for den offentlige Mening og for Lovene. Arbejdet og Høsten foretoges i Fællesskab. Brugen af Ordet Ejendom var meget sjælden. Kærlighedslidenskaben som var gjort til en rent legemlig Appetit, voldte ingen Forstyrrelser. Hele Øen lignede en stor Familie i hvilken hver Hytte var som en enkelt Lejlighed i en af vore store Familieejendomme. Han sluttede omsider med den Bekendelse, at han aldrig vil glemme Otaitierne, at han den Gang følte sig fristet til at smide sit Tøj ombord i Skibet og tilbringe Resten af sine Dage iblandt dem, og at han er bange for at komme til at fortryde mere end en Gang, at han ikke gjorde det.

A: Men trods den Lovtale, hvilke nyttige Erfaringer kan man da egentlig drage ud af et saa uciviliseret Folks besynderlige Sæder og Skikke?

B: Jeg indser, at saasnart en eller anden fysisk Aarsag, som f. Eks. Nødvendigheden at maatte tvinge Fødemidler frem af en genstridig Jord, sætter Menneskets Opfindsomhed i Bevægelse, føres det ofte ud over Maalet, og at naar Behovet er tilfredsstillet føres man videre ud i de ubegrænsede Tilbøjeligheders Hav, hvoraf man ikke kan redde sig op igen. Gid den lykkelige Otaitier maa kunne blive staaende der hvor han er naaet til! Jeg indser, at naar hin afsides Krog af Jorden undtages, har der aldrig noget Sted eksisteret Sædelighed og vil maaske heller aldrig komme nogen.

A: Hvad forstaar Du da ved Sædelighed?

B: Jeg forstaar derved en almindelig Lydighed overfor gode eller daarlige Love. Hvis Lovene er gode, bliver Sæderne ogsaa gode; er Lovene daarlige, bliver Sæderne daarlige. Hvis Lovene, hvad enten de nu er gode eller daarlige, ikke overholdes — den værste Tilstand et Samfund kan komme i — ja saa er der slet ingen Sædelighed mere. Men hvorledes vil Du egentlig have, at Lovene skal kunne overholdes, naar de siger hverandre imod? Gennemgaa Aarhundredernes og Nationernes Historie, baade Fortid og Nutid, og Du vil finde Menneskene underkastede tre Lovbøger: Naturens, Samfundets, Religionens, og tvungne til skiftevis at overtræde disse tre Lovbøger, som aldrig har stemmet overens, hvoraf saa igen følger, at der aldrig i noget Land, saaledes som Oru gættede det om vort, har eksisteret fuldt ud hverken et Menneske, en Borger eller en Troende.

A: Heraf slutter Du, at naar man grundlægger Moralen paa de evige Bindeled mellem Menneskene, saa bliver maaske den religiøse Lov overflødig, og at den borgerlige Lov kun bør være Naturlovens Talerør.

B: Ja, hvis man da ikke vil udsætte sig for at fordoble Tallet paa onde Mennesker i Stedet for at skabe gode.

A: Eller hvis man anser det for nødvendigt at bevare dem alle tre, saa bør de to sidste kun være nøjagtige Kopier af den første, den, som vi bærer indeni os, og som altid vil være den stærkeste.

B: Det er ikke korrekt. Idet vi fødes, medbringer vi kun en organisk Lighed med andre Skabninger; den samme Trang, Lyst til de samme Glæder, en fælles Afsky for de samme Smerter; det er det, der gør Mennesket til det, han er, og som bør danne Grundlaget for den Moral, der passer for ham.

A: Det er ikke let.

B: Nej, det er saa vanskeligt, at det mest uciviliserede Folk paa Jorden, Otaitieren, der samvittighedsfuldt har holdt sig til Naturens Lov, han er en god Lovgivning nærmere end noget civiliseret Folk er det.

A: Fordi det falder ham lettere at aflægge det altfor vilde i sit Væsen, end det falder for os at gaa tilbage og aflægge vore Fejl.

B: Især dem, der er opstaaet af Forbindelsen mellem Mand og Kvinde.

A: Maaske. Men lad os begynde med Begyndelsen. Lad os kort og godt spørge Naturen og ganske upartisk se, hvad den vil svare os paa dette Punkt.

B: Lad gaa.

A: Er Ægteskab naturligt?

B: Hvis Du ved Ægteskab forstaar det, at en Hun giver en bestemt Han Fortrinet fremfor alle andre Hanner, eller at en Han ligeledes foretrækker en bestemt Hun fremfor andre Hunner, — et gensidigt Valg, som Følge af hvilket der opstaar en mere eller mindre varig Forbindelse, der bidrager til Slægtens Forplantning — ja saa er Ægteskabet naturligt.

A: Det tænker jeg ogsaa, thi det Valg foregaar ikke blot hos Menneskene, men ogsaa hos de andre Dyrearter. Man behøver blot at se den Skare Hanner, der forfølger en og samme Hun om Foraaret, og hvoraf kun en enkelt opnaar Titlen af hendes Ægtemage. Men nu Galanteriet da?

B: Hvis Du ved Galanteri forstaar den Mængde forskellige grove eller fine Midler, som Lidenskaben indskyder enten Hannen eller Hunnen, for at de kan opnaa det Fortrin, der fører til den behageligste, betydningsfuldeste og almindeligste af alle Nydelser, ja saa er Galanteriet naturligt.

A. Ogsaa det kan Du have Ret i. Jeg behøver blot at tænke paa den Variation i Kælenskab, som Hannen udfolder for at behage Hunnen, og Hunnen for at vække Lidenskab og henlede Opmærksomheden paa sig. Men Koketteriet?

(Forts.)